

Prologas

Elspeta

Tamsa krauju liejosi į tamsą – be pradžios, be galo. Plūduriavau, nešama sūrių potvynio bangų. Nakties dangus virš galvos pajuodo – mėnulį ir žvaigždes uždengė stori debesys, apsunkę nuo lietaus, ir niekada nesitraukė.

Leidasi mėtoma tai šen, tai ten, man neskaudėjo, raumenys suglebo, galvoje tvyrojo tylą. Nesupratau, kur baigiasi mano kūnas ir kur prasideda vanduo. Pasidaviau tamsai, leidasi plukdoma kylančių ir slūgstančių bangų, įsiliejau į mane skalaujančio vandens ritmą.

Laikas bėgo niekuo nematuojamas. Jei saulė ir kilo, manęs aušra nepasiekdavo. Leidau minutes, valandas, dienas plūduriuodama tuštumoje, galvoje neliko nieko, išskyrus vieną mintį.

Išleisk mane.

Praslinko dar daugiau laiko. Bet mintis nedingo. *Išleisk mane.*

Man nieko netrūko, plaukiau apglėbta raminančio vandens. Be skausmo, be atminties, be baimės, be vilties. Aš virtau tamsa, o tamsa virto manimi, kartu lėkėme potvynio bangomis, sūpavomės nešamos link kranto, kurio nei mačiau, nei girdėjau. Visa aplink buvo vanduo – visa buvo druska.

Tačiau mintis įkyriai veržėsi į galvą. *Išleisk mane.*

Pabandžiau žodžius ištarti. Balsas perrėžė orą lyg draskomas popierius.

– Išleisk mane.

Vis kartojau ir kartojau, į burną plūdo sūrus vanduo.

– Išleisk mane.

Minutės. Valandos. Dienos. *Išleisk. Mane.*

O tada iš tuštumos išniro ilgas juodas krantas. Ten kažkas judėjo. Sumirksėjau nuo druskos limpančiomis akimis.

Ant juodo smėlio, kur nesiekė potvynio bangos, stovėjo vyras aukso šarvais ir žiūrėjo į mane.

Mane plukdė į krantą, vis arčiau, arčiau. Vyras atrodė senas. Nešė savo sunkius šarvus nesvyruodamas, giliai įsišaknijusia tvirtybe – lyg šimtametis medis.

Norėjau jį pašaukti, bet mokėjau tik du žodžius.

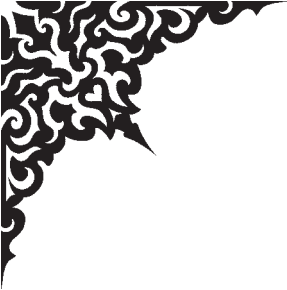
– Išleisk mane! – sušukau. Staiga supratau vilkinti vilnos suknelę, pajutau jos svorį. Medžiaga tempė žemyn, panirau, žodžius nuplukdė vanduo. – Išleisk...

Kai jis traukė mane iš vandens, jo rankos buvo šaltos.

Nunešęs ant juodo smėlio pabandė pastatyti ant kojų, bet šios nelaikė, lyg ką tik gimusio stirniuko.

Nepažinau jo veido. Bet jis pažino manąjį.

– Elspeta Ožekšne, – tyliai pratarė, o jo akys, jo keistas geltonas žvilgsnis mane užkerėjo. – Aš tavęs laukiau.

PIRMA DALIS

Kraujuoti

Pirmas skyrius

Varnas

Varnui kraujavo rankos. Nė nepastebėjo, kol nepamatė krantančių lašų. Prieš ateidamas čia triskart bakstelėjo aksominį violetinės Veidrodžio kortos pakraštėlį ir išnyko. Dabar buvo visiškai nematomas. Pirštais, krumpliais, nagais gremžė sukiėtėjusią žemę šimtamečiuose griuvėsiuose pievos pakraštyje.

Varnui nerūpėjo, kad kraujuoja. Kas jam dar viena žaizda, dar vienas randas? Jo rankos – tik buki įrankiai. Ne instrumentai džentelmeniui, o ginklai kovotojui – Raitelių kapitonui. Plėšikui.

Išdavikui.

Pro vienintelį langą vidun plūdo migla. Smelkėsi pro išpuvusio stogo skyles, druska degino Varnui akis. Lyg perspėdama, kad tai, ko jis ieško po žeme prie didelio, plataus akmens, nenori būti atrasta.

Varnas miglos nepaisė. Ji – taip pat iš druskos. Prakaito, kraujo ir magijos. Tačiau nuospaudomis nusėtos rankos kietumu neprilygo žemei. Bėgančio laiko paversta į akmenį, ji negailestingai lupo Varnui nagus, iš naujo atvėrė sutrūkinėjusių rankų žaizdas. Bet jis vis vien rausė, apgaubtas Veidrodžio žvarbos, o kambarys, kuriame žaisdavo būdamas vaikas, baugiai persimainė prieš akis, virto legendų ir mirties buveine.

Pabaisų buveine.

Varnas pabudo jau prieš kelias valandas, visą naktį prasiplaškė persekiojamas prisiminimų apie veriančias geltonas akis ir mintyse šiurpiai aidinčio Elspetos Ožekšnės balso.

„Ta pilis buvo jo – ten, kur dabar teliko griuvėsiai, – tada pasakė ji, juodos kaip anglų akys plūdo ašaromis. Ji pasakojo apie jos galvoje tūnantį balsą – Piemenų Karalių. – Jis palaidotas Eglaičių pilies sode, po akmeniu, vieninteliame išlikusiame kambaryje.“

Varnas pašoko iš lovos ir kaip vaiduoklis vėjyje raitas išlėkė iš Akmens pilies. Suprato negalėsias sustoti – negalėsias nurimti, – kol nesužinos tiesos. Nes viskas atrode netikra. Piemenų Karalius geltonomis akimis, saldžiu, grėsmingu balsu, tūnantis mergelės galvoje. Piemenų Karalius, pažadėjęs rasti jiems prarastąją Dviejų Alksnių kortą.

Piemenų Karalius, miręs prieš penkis šimtus metų.

Varnas pažinojo mirtį – pats buvo jos šauklys. Matė, kaip vyrų akyse gęsta šviesa. Girdėjo, kaip jie drebėdami iškvepia paskutinį kartą. Kitapus slypi tik šmėklos, gyvenimo po mirties nėra. Nei žmogui, nei vagiui, nei plėšikui – net ir pačiam Piemenų Karaliui.

Ir vis dėlto.

Žemė palei akmenį kieta buvo ne visur. Vietomis byrėjo tarp pirštų, lyg kartą jau būtų buvus kasta. Kažkas čia jau lančėsi – ir visai neseniai. Galbūt Elspeta, ieškojo atsakymų kaip ir jis. Ir štai, prie pat akmens, po delno gylio sukiėtėjusios žemės sluoksniu kažkas įrėžta. Vienintelis žodis, nudilintas bėgančio laiko, neįskaitomas. Antkapio įrašas.

Varnas rausė toliau. Staiga vienas nagas nulūžo, neapsaugotu piršto galiuku jis bakstelėjo į kažką aštraus ir nusikeikęs atitraukė ranką. Jo kūno nesimatė, bet matėsi kraujas. Atsiskyre

nuo piršto lašai mirgėjo vyno raudoniui ir krito į duobę laistydami godžią žemę.

Paslėptas gilumoje kažkas laukė. Varnas palietė – aštresnis už akmenį, šaltesnis už dirvą.

Plienai.

Gerklėje būgnijančia širdimi rausė toliau, kol iškasė kardą. Ašmenys kreivi, aplipę purvu. Bet su niekuo nesupainiosi – tai kaltas plienas, įmantriais raštais papuošta rankena, pernelyg daili paprasto kario ginklui.

Skubiai, trūkšmingai alsuodamas ištiesė ranką, plaučius draskė druska. Bet, dar nespėjęs kardo paimti, pastebėjo, kas guli po juo.

Nepriekaištingai išsilaikęs, nejudintas šimtmečius. Blyškus, gumbuotas. Žmogiškas. Plikas.

Nugarkaulis.

Varnas sustingo. Burna išdziūvo, iš skrandžio link gerklės plūstelėjo šleikštulio banga. Nuo rankos nestabdomas lašėjo kraujas. Sulig kiekvienu atiduotu lašeliu po šukelę skverbėsi kartus suvokimas: Klystkeliai apimti magijos. Nepakartojamos, klaikios magijos. Čia Piemenų Karaliaus kūnas. Jis iš tiesų miręs.

Ir vis dėlto jo siela gyvena giliai Elspetos Ožekšnės kūne, kūne vienintelės gyvenime Varno mylėtos moters.

Jis čiupo kardą ir puolė lauk.

Sustojęs po egle nusikosėjo tramdydamas šleikštulį. Plačios, nulinkusios šakos pridengė galvą nuo ryto lietaus. Varnas dar ilgai ten stovėjo, širdis vis nenorėjo nurimti.

– Kas tau leido čia kasti, paukšti Varne?

Jis staigiai atsisuko sugniaužęs durklą dramblio kaulo rankena. Bet aplink nieko nebuvo. Tik parudusi žolė siūbavo, siaurame takelyje link Eglaičių pilies nesimatė nė šešėlio.

Bet tada vėl nuskardėjo balsas, dar garsiau negu pirma:

– Ar girdėjai, paukšti?

Virš Varno ant seno medžio šakos sėdėjo mergaitė ir mataravo kojomis. Visai jaunutė, jaunesnė už jo brolių Emorijų – ko gero, ne daugiau kaip dvylikos. Tamsūs plaukai supinti į kaseles ant pečių, veidą išsipešusios gaubia kelios garbanos. Ji vilkėjo pilku nedažytos vilnos apsiaustu dailiai išsiuvinėta apykakle. Varnas permetė akimis apsiaustą ieškodamas giminės ženklo, bet nieko nepamatė.

Mergaitės jis nepažinojo. Juk tikrai prisimintų tokį neįprastą veidą, tokią iškilią nosį. Ryškus geltonas akis.

Geltonas.

– Kas tu? – paklausė, balsas raižė gerklę.

Mergaitė kryptelėjo galvą nenuleisdama nuo jo geltonų akių.

– Aš Tilija.

– Ką čia veiki, Tilija?

– Tą patį, ką ir visada. – Trumputę akimirką mergaitė jam pasirodė visai tokia kaip Džespera vaikystėje. – Laukiu.

Nešamas negailestingo vėjo, lietus plakė plakė. Varnui veidą net po egle apipurškė smulkūs lašeliai, vėjo gūsis nuplėšė gobtuvą. Jis ištiesė ranką dengdamasis perštinčias akis.

Tačiau nors vėjas lenkė eglės šakas ir draskė spyglius, mergaitė nė nekrustelėjo. Jos apsiaustas nesiplaikstė, plaukai nesitaršė. Lyg vanduo ir oras ją kirstų kiaurai, lyg ji tebutų migla arba dūmai.

Tuštuma.

Staiga Varnas prisiminė, kad ji vis dar slepia Veidrodis.

Jis to čia ir atėjo – dėl to atsisakė miego ir išjojo į griuvėsius. Plikomis rankomis rausė žemę, krauju pasveikino kaulus, rado Piemenų Karaliaus kūną. Tačiau tai, ką iš tiesų norėjo sužinoti, jam pasakys Veidrodis.

Jau tūkstantį kartų pasitelkė Veidrodžio kortą, kad tap-tų nematomas. Bet niekada nesinaudodavo per ilgai. Nė kiek

netroško atrasti tamsiosios Kortos pusės – nenorėjo pažvelgti anapus, į dvasių pasaulį. Nenorėjo kalbėtis su šmėklomis.

Iki šiol.

Varnas atsikrenkštė. Juk nieko nežino apie dvasias ir jų savybes. Ar jos tokios, kokios būdavo gyvos? O gal pomirtinis gyvenimas... jas permainė?

Pakėlė balsą, vos perrėkė vėją:

– Ko tu lauki, Tilija?

Mergaitė žvilgtelėjo į kardą jo rankose, tada vėl į griuvėsius.

– Ar žinai, kas ten palaidotas? – paklausė Varnas.

Ji šaižiai nusijuokė.

– Pažistu jį taip pat gerai, kaip pažistu šią pievą, paukšti. Taip pat gerai, kaip pažistu šį medį ir veidus tų, kurie laukia po juo. – Pirštais pasukiojo kasytės galą. – Manau, ir tu esi apie jį girdėjęs. – Lūpos išsitempė kreivai nusišiepus. – Mano tėvas keistas žmogus. Atsargus. Protingas. Geras.

Varnui užgniauzė kvapą.

– Tavo tėvas – Piemenų Karalius?

Jos šypsena išblėso, geltonos akys nukrypo į tolį.

– Jo nepalaidojo kaip karaliaus. Gal dėl to jis...

Vėl pažvelgė į Varną.

– Ar naudodamas Veidrodį nesi jo matęs? Jis žadėjo perėjęs anapus mus susirasti. Bet taip ir nesusirado.

– *Jus?*

Mergaitė pasuko galvą, nužvelgė kitapus pievos juoduojančią girią.

– Mama kažkur ten. Dabar nebeateina taip dažnai kaip anksčiau. Ilikas su Aftonu lūkuriuoja prie skulptūrų. Fenilas su Leonora klaidžioja jūsų pilyje. – Susiraukė. – Benetas kažkur kitur. Jis mirė ne čia. Ne ten, kur mes visi.

Mirė. Varnui užgniauzė gerklę.

– Jie... tavo broliai ir seserys? Piemenų Karaliaus šeima?
– Mes laukiame, – atsakė ji sukryžiuusi rankas ant krūtinės. – Laukiame tėčio.

– Kodėl jis neateina?
Mergaitė tylėjo. Žvilgsnis nukrypo nuo pievos į griuvėsius.
– Man pasigirdo jo balsas, – sumurmėjo. – Buvo tamsu. Buvo viena, čia, savo mėgstamiausiame medyje.

Vėl dirstelėjo į Varną.
– Mačiau tave, paukšti Varne. Atėjai kaip visada, su juodu apsiaustu, gudriomis pilkomis akimis, šaltu veidu. Bet tąkart buvai ne vienas. Su tavimiėjo moteris. Keista moteris, kurios akys žybciojo auksu, kaip mano. Kaip tėčio.

Varnui pilve rangėsi gyvatės.
– Mačiau, kaip abu išėjote, bet moteris grįžo, – Tilija ištiesė ranką ir dūrė pirštu į tamsų langą. – Ji įėjo vidun. O tada išgirdau – dainas, kurias niūniuodavo tėvas, rašydamas savo knygą. Bet kai įėjau vidun, jo neradau. Niūniavo ta moteris, rankomis rausdama žemę virš tėvo kapo.

– Elspeta, – sumurmėjo Varnas. Ištaręs jos vardą pasijuto lyg ką praradęs. – Jos vardas Elspeta.

Tačiau Tilija, rodos, neišgirdo.
– Ji grįžo du kartus, toji moteris, ir kasė jo kapą. Klaidžiojo po pievą, po griuvėsius. – Ji kietai suspaudė lūpas. – Bet kai pakilo saulė, geltonos akys pajuodo kaip anglys. Tad grįžau čia, prie jo kapo. Žiūrėti. Laukti.

Varnas tylėjo, mintyse karštligiškai ieškojo atsakymų, kurių nebuvo. Prisiminė naktį, kai nusivedė Elspetą į bedurį kambarį. Vis dar užuodė jos plaukus – jautė jos skruostą delne. Tą naktį aistringai ją pabučiavo, o ji atsakė tuo pačiu. Jis troško jos visa savo esybe, o ji visa savo esybe troško jo.

Tačiau tada Elspeta atšoko, išpūtė akis, balsas sudrebėjo. Ji kažko tame kambaryje išsigando. Tą naktį Varnas pamanė,

kad Elspeta bijo jo. Tačiau dabar suprato, kad ją išgąsdino kas kita – už jį kur kas galingesnė jėga, – tas, kurį ji visada nešiojosi su savimi.

Vėl pakėlė akis į mergaitę eglėje.

– Kas nutiko tavo tėvui?

Tilija neatsakė.

– Kaip jis mirė? – vėl pabandė.

Ji nusuko akis pirštais barbendama į šaką vos girdimu ritmu.

– Nežinau. Mane pričiupo pirmą. – Ir tyliau pridūrė: – Aš anapus nukeliavau anksčiau už tėvą ir brolius.

Varną nusmelkė šaltis, bet ne nuo Veidrodžio. Nuo kažko kito. Uždavė klausimą, nors atsakymą giliai širdyje žinojo ir pats.

– Kas tave nužudė?

Geltonos akys plykstelėjo įniršiu. Mergaitė dėbtelėjo į Varną.

– Tu žinai jo vardą.

Ir kimiai sukuždėjo:

– Šermukšnis.

Varnui mintyse šmėkstelėjo karaliaus giminės ženklas. Dėdės vėliava – nepalenkiamasis šermukšnis. Raudona Dalgio korta, žalios akys. Medžiokliai, gyvuliai.

Šeima.

Kruvinos rankos drebėjo.

– Tėvo laukėme ilgai, – tarė Tilija pakėlus akis, sakytum kalbėdamasi su egle. Tada prabilo griežčiau, nejučia surietė pirštus – lyg žvėries nagus. – Ir ilgai lauksime, kol jis atliks savo užduotį.

Varnui sprandu perbėgo šiurpas. Pagalvojo apie padarą Elspetos Ožekšnės kūne – geltonas akis, klastingą, saldų kaip medus balsą požemiuose. Jis pažadėjo rasti dingusią Dviejų Alksnių kortą.

Bet Varnas nebuvo kvailas. Žinojo, kad nė vienas pažadas nebus išpildytas už dyka. Klystkeliai kupini magijos – mainų ir sandėrių. Niekas neduodama veltui.

– Ko nori Piemenų Karalius? – paklausė mergaitės-šmėklos. – Ko jis siekia?

– Pusiausvyros, – atsakė ji, pakreipusi galvą kaip plėšrus paukštis. – Ištaisyti skaudžias neteisybes. Išlaisvinti Klystkelius nuo Šermukšnių. – Primerkė geltonas akis, piktas, negailestingas. – Atsiimti, kas jam skirta.